Iromba nagy házhoz evezett a bárka,
A mely ott busult a tenger közepében.
Betereltek őket, s nagy bámulatukra
Végigtapogattak mindannyit keményen.
Sehogy se tetszett a dolog a fiunak;
Furcsa szokás lehet itt ezen a tájon,
Hogy a ::kes embert ugy megtapogatják,
Mint a jószágot az országos vásáron.

Fojtott lélegzettel álldogált a sok nép;
Megkönnyebbült Pali, hogy rajta tulestek.
Hát egyszer csak tolták rácsos ketrec mögé;
Azt hitte, most kerül sora a deresnek.
Nem huzták deresre, csak egy pápaszemes
Szolgabiró-féle nevét tudakolta.
Földerült a fiu, hogy a nyelvén szóltak;
Beszédessé tette az ur magyar volta.

"Megkövetem szépen, tekintetes uram,
Huszár Pali az én becsületes nevem.
Eljöttem keresni az édesapámat,
Ne bánjanak azért keményen itt velem.
Ha szómmal nem vétek, tekintetes uram,
Mit tud az apámról? Megmondhatna nékem:
Merre is forduljak, hová is tuduljak
Apámuram után ezen a vidéken?"

Nagyot nézett az ur a pápaszemével,
De a Huszár Péter hirét még se tudta.
"Nagy falu ez öcsém, jó sok pénze legyen,
Aki belefogott a végtelen utba.
Ez itt a bökkenő. Már most az a kérdés,
Van-e néked, öcsém, elegendő pénzed?"
A pénz szóra Pali meghökkent egy kicsit,
S a pápaszemesre gyanus szemmel nézett.

ekonyvtar.sk-szeged.hu